

ben), Badios
ltán, Barsi
ubor Imre,
ági Béli,
lik! F. b.),
Mariska és
kám István
rsch Gyuri,
elka és Irma
oly, Kalmár
(részben),
ka (részben),
ivia. Graefl
r, Sármezey
r Szerénke
en), Endrei
an (részben),
kla, Francke
Béla, Fischl

megtörtén-
y-Szebenben,
önyv», való-
teményéből.
ászon kötés-

ában közölt
Koronthály
László, Ra-

JA.

Megjegyzés-
negadja ne-
levelkétek
rat: bár én
a virágos
tavaszi leve-
tart a köte-
hiti, hogy az
ozhatom. —
ben nekem is
két hü test-
ándékon. —
z. Hogy ne?
sika. Nagy
es gyermek-
A levelkéd
II. udvar,
vélről a jövő

elezést óhajt

et.
sten.

KIS HÍR

— JAJ DE SZÉP! (Lásd a 347. lapon.)

Szerkeszti Forgó bácsi.

LII. köt. 22 szám. Ára negyed-évre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr. 1897. május 30-án.
Megjelen minden vasárnap 16 lapon.

VILLÁM-SUGAR.

— Elbeszélés a vörös-bőrű indiánusok földjéről. —

(Képekkel.)

Magyarította *Donászy Ferencz.*

(Folytatás.)

VILLÁMSUGÁR olyan éles látással és ügyességgel vezette a csapatot, hogy más nap alkonyatkor szerencsésen elérték a keskeny föld-nyelvet, melynek óriási fáinak alatt a legpompásabb rejtek kínálkozott számukra, honnan nem csak a vidéket, de a tavat roppant fél-körben övező sziklahegységet is szemmel tarthatták.

— Egyetlen nyom sem maradt utánunk. A varjak azt hiszik, hamis csapásra csaltak bennünket. Ezt remekül csináltad, sagamore!

— A prémekek ott vannak, és ott van a halvány arcú ifju is elrejtve! válaszolá, jobbjával a szakadékos hegy-láncz felé mutatva.

Budai csüggeteg sóhajjal felelt. Ellenben Duncan egészen felvillanyozva kérdezé:

— Hol rejtőznek? Mutassa meg a nagy főnök!

— Villámsugár a rejteket még nem tudja, de rövidesen meg fogja tudni. Már látjuk a vizesékek barlangjának zuhatagait. (Lásd a képet a 340. lapon.) Az én halvány arcú atyámnak ne fájjon nagyon a szíve. Elveszett öcssét nem sokára keblére fogja ölelni. Hugh!

— Ugy van! Remény és bátorság éles szemű barátom! szólott a trapper is. Mi itt lessük, várjuk, melyik üregből bujnak elő a varjak. Akkor aztán cselekedni fogunk. Mindenki tehát a legnagyobb csöndben legyen. Pipának, tűznek nem szabad égnie, mert az indiánok szaglása éles mint az erdő vadjaié. Ha megsejtik, hogy itt vagyunk, mindennek vége!

E közben beállt lassanként a sötét, titokzatos éjszaka. A tó nádasai között halászó hattyúk, gémekek és kócsagok nyugalomra tértek s csak a vad-ludak és vadkacsák uszkáltak csapatosan a sötét hullámokon, azokra az apró mojar-rákra vadászva,

melyek ilyenkor vetődnek a tónak felszínére.

A sűrűségben a legszemesebb harcosok, a föld-nyelven magán pedig a trapper, a főnök s Égő-csillag örködtek, nem csak szemmel de füllel is vigyázva az éjszaka rejtelmes hangjaira, melyek borzongtató ünnepiességgel támadtak és enyésztek el a visszhangos csöndességben.

Az apró mocsári baglyok vékony sikongatásaira, mélyen mint az öreg dob pufogása, felelt a sziklai nagy uhúk hörgő, jajgató huhogása.

Feri fölébredt e kisérteties hangokra, és lassan a trapper mellé csuszott.

— Hadd maradjak itt, John bátyám. Szegény Budai uram olyan fájdalmasan sóhajtozik, hogy nem tudom hallgatni!

Az öreg csak néma intéssel felelt s ugyan-ekkor megszólalt a főnök suttozó hangja is.

— Nem sokára egészen feljön a holdvilág és a sziklák nappali fényben fognak ragyogni.

Az ezután megint beálló visszhangos csönd és a fa-levelek álmosító susogása Feri szemeit majd leragasztotta. Hiába nyitogatta, törülgette a pilláit: újra meg újra lecsukódtak azok. De amint véletlenül a szemközti sűrűségbe pillantott, egyszerre kiröppent az álom szemeiből és egész testét hideg borzadály futotta át.

A bokrok korom-fekete homályából két zöldes villogású szem meredt rá vad szikrázással.

Pár perczig égnek meredő hajjal nézett a zöld szemű rémmel farkas-szemet, mert össze szorult torka egyetlen hangot sem birt kiadni. Azután behunyta szemeit...

— Nem mozdulni, nem félni! hallotta, mintegy fél-álomban, Égő-csillag hangját. Erre rövid szisszenés és gyöngye ág-rece-gés következett.

Fölnyitotta szemeit. Éppen ekkor bukant fel a hold a hegyek mögül, Égő-csillag pedig egy kutya nagyságú párduezfornán pettyezett állatot húzott ki a bozót közül.

— Ogova! Fiatal párducz akart haty-tyukra vadászni. Támadó ordítása ide csalhatta volna a varjakat. Égő-csillag derék harcos, szólott dicsézőleg Villámsugár. Azután vissza tért les-helyére.

A mind inkább magasabban uszó holdvilág e közben mesés fényvel ezüstözte a tó végtelen tükrét és oly nappali ragyogással öntötte el a szikla-hegység üregeit és szakadékait, hogy egy vadászó menyétet is észre lehetett volna venni.

Óra óra után mult el így, anélkül, hogy az üregek és szakadékok között bár mi élő lény is mozdult volna. Csak időnként támadt egy-egy erősebb szellő a hegység felől, hogy borzassá fodrozza a tó hig ezüsthöz hasonlító tükrét, melyen a némán uszkáló rucza-csapatok hosszu ezüst barázdákat szántottak.

Égő-csillag egyszerre csak a trapper háta mögött termett.

— Hugh! Amott nagy galy uszik a part felé. Látja atyám?

— Rég óta figyeljük a főnökkel. Vigyázz! Egyenesen erre felé tart . . .

Csakugyan, mint ha az áradat hajtaná, sűrű lombu kribó-galy uszott nagy-csendesen a parti homok felé; de a trapper éles szemei észre vették, hogy közepén valami gömbölyü tárgy setétlik a levelek sűrűjében . . .

A vad-ruczák és ludak nyugodtan uszkáltak, lubiczkoltak körülötte. Egyik-másik meg is tipegette a leveleit, de megfoghatatlan módon mind-annyszer villám-gyorsan eltűnt a víz alá, mint ha valami ismeretlen natalom alá rántaná őket.

— A varjak koplalnak a rejtekben. Kacsára vadásznak! sugá Villámsugár a trapper fülébe.

— Látom! Az uszónak a feje üres tökhéjba van rejtve, mely az ágak közt setétlik. Már jó sokat alá rántott. Mindjárt ki is fog szállani a partra.

— Atyám, engedje a főnököt cselekedni!

A kacsák ez alatt még mindig nyugodtan uszkáltak; de midőn egy természetes vadlud, nagy szárny-csapkodás között, a víz

alá tűnt, kissé megriadva széllyel siklottak, mire a lombos fa-ág egyenesen a föld-nyelv felé uszott; s partot érve, egy indián rézvörös arcza sas-tollas fej-díszével bukkant elő a levelek közül.

Először is zsákmányát, a vad-kacsákat, majd a fejét rejtő tök-hajat dobálta ki a szárazra; azután maga is gyorsan utána mászott, és víztől csepegő hosszu haját kicsavarva, lehajolt, hogy a kacsákat össze szedje.

E pillanatot használta fel Villámsugár. Hosszu szőrű fehér bölénybőr-kaczagányát leeresztve, mint az áldozatára leső tigris, zajtalanul surrant a háta mögé és oly irtózatossá ökölcsapást mért a mitsem sejtő varju fejére, hogy ez egyetlen hang nélkül rogyott össze.

VI.

(Cselre eselt. — A rejtek előtt. — Sugár-tölgy és a rém-medve. — Élet-halál-harcz a szürke-medvével. — Égő-csillag. — Szerencés fogás. — Sziszegő-láng és Véres-kéz. — Alfréd megszabadulása. — A halálos ugrás. — Budai kétségbe-esése.)

— Megölted őt? kérde a trapper izgatottan.

— Csak elszédítettem, ne hogy kiáltásával eláruljon. Most gyorsan a fák alá vele! Mindjárt magához fog térni, felelé a főnök, mialatt Égő-csillag betömte a száját és kezét lábát össze kötözte vékony szíjjakkal.

Csakugyan: alig értek vele a fák alatti rejtekbe, a varju mélyet sóhajtvá felnyitá szemeit.

— Mi a neve a varju harcosnak, és hol vannak többi társai? kérde tőle Villámsugár, miközben intésére Égő-csillag kissé megtágítá a szájába tömött szarvasbőr-darabot, hogy beszélhessen.

— Egy varju a főnök nevét csak vitéz harcosok, nem pedig a fekete-lábu kutyák, kígyók, asszonyok között szokta kimondani, felelé tompán, miközben szikrázó szemeit megvető pillantással jártatá körül.

Villámsugár még erre a nagy sértésre is megörzé az indiánok szokott méltóságos nyugalmát.

— Kár hogy nem mondja nevét a varju harcos. Sok ajándékot és más egyebet kapna, miknek még szive is nevetne örömeiben.

A megkötözött sértő gúnnyal nevetett.

— A fekete-lábu ebektől semmi sem kell a vitéz varju harcosoknak.

Budai, ki eddig némán hallgatott, tovább nem bírta fékezni indulatát.

— John! Villámsugár! Kérdezzétek meg, az Istenre kérek! . . . kérdezzétek meg, éle-e még öcsém? Tud-e róla valamit? szólt az izgatottságtól fuldokló hangon.

A trapper és a főnök susogva tanácskoztak, mi módon lehetne a varjat szólásra bírni? E közben senki sem vette észre, hogy ez nyelve és fogai segítségével a szájába tömött bőr nagy részétől megszabadult.

A VIZ-ESÉSEK BARLANGJÁNAK ZUHATAGAI. (Lásd a 338. lapon.)

Egyszerre csak harsány vész-kiáltást hallatott.

Csak egyet ordított, nem többet. Mert Égő-csillag, aki folyton szemmel tartotta, markolatig döfte kését szívébe.

Mindnyájan rémülve néztek egymásra. E harsány segély-kiáltást a varjak minden bizonnal meghallották; csak Villámsugár nem vesztette el nyugalmát.

— Átuszni a tulsó partra, ott elszórni a tök-héjat és kacsákat! Gyorsan! Gyorsan! mondá a főnök Égő-csillagnak, aki erre haladéktalanul a vízbe vetette magát.

A tulsó partra érve, kevés szóból is megérté főnöke szándékát. Lassu léptekkel, de lehető mély nyomokat hagyva, ballagott a sziklák felé. Egyszerre azonban, mint ha hátulról földre rántották volna, a tök-

zzétek meg,
zéték meg,
valamit?
ló hangon.
gya tanács-
ját szólásra
észre, hogy
a szájába
gszabadult.

héjat és kacsákat messzire dobva, hanyatt vágódott és kézzel-lábbal kapalódní, henteregni kezdett.

Azután olyan szökéssel, mely egy szarvasnak is becsületére vált volna, a part gyepes részére ugrott, és hogy nyoma ne maradjon, csupán lábujj-hegyen szökölt a vizig és gyorsan vissza uszott a földnyelvre.

— Igen jó volt. A varjak az elszórt kacsákat és a küzdelem nyomait látva, azt hiszik, társukat valami vad állat hurezolta el. Égőcsillag neve egykor híres lesz, mondá dicsérőleg az öreg vadász.

A fiatal harcos örvendő mosollyal fogadta e dicséretet, de villogó szemei a főnök tekintetét keresték.

Ez megértette, hogy mondani akar valamit. Intett hát neki, hogy beszélhet.

— Égőcsillag egy tervet gondolt ki. Jó terv. Meg tudja a varjak rejtek-helyét, s ott lehet nyomni őket, mint a rókát a lyukában.

— Beszélj, fiam, mi az? kérdé mohón a trapper.

— A varjak nem vadásszák a szürke-medvét. Azt hiszik, a rossz szellem néha szürke-medve alakot ölt. Égőcsillagnak van ilyen medve-bőre. Magára ölti, és a szikiák közé megyen! Hugh!

A trapper szemei nagyot villámlottak.

— Istenemre, kitünő terv! Fiu, belőled egykor nagy főnök lesz! Mit szólsz hozzá, sagamore?

— Igen jó terv. Menjen és hadd cselekedjék!

E dicséret a szeretett főnök szájából a fiatal harcost valósággal elmámorosítá. Égett a vágytól, hogy veszélyes kalandját mielőbb megkísérelje. Sietve vette magára a

kikészített medvebőrt, melynek egy része fűvel és harasztal a csalódásig hiven volt kitömve. A trapper és a főnök segítettek a fiatal hősnek a befűzésnél. Midőn hozzá kapcsolta a rettenetes nagy fejet, próbául morogni, dörmögni kezdett.

— Pompás, kitünő! A legtapasztaltabb vadászt is megcsalná. Krájsztkum segítsen, fiu! szólt bucsuzóul a trapper, mire Égőcsillag czammogva tört utat magának a bozótba.

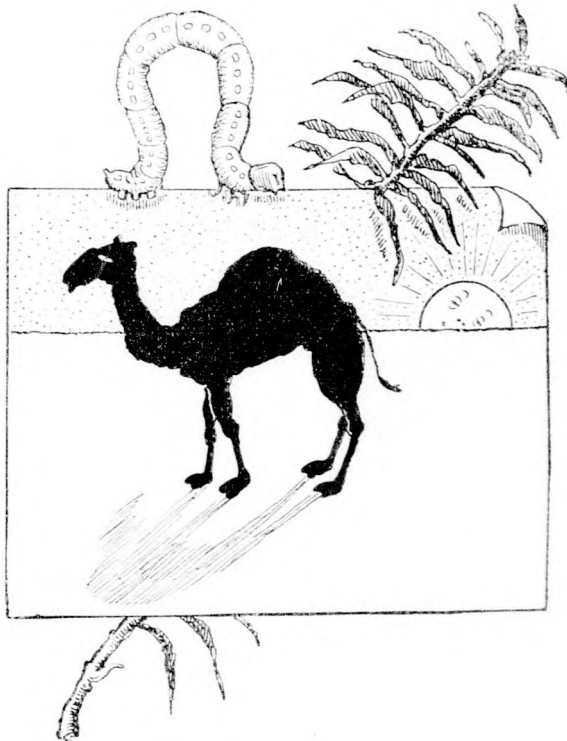
Ezalatt a többiek a megölt varju tetemét egy kővel terhelt bivaly

bőrbe kötötték, és hogy a tó hűvös hullámai össze fcsaptak öltötte, a trapper felsőhajtott:

— Ime, egy ember életének a vége! És vajjon hányak kell így kimulnia? Nekiünk-e, vagy másnak? szólt elborulva.

Azután fegyverét megvizsgálva, a többiek mellé hasalt.

Ebben a perczen ért ki a tisztásra a medvének öltözött Égőcsillag. Nehéz czam-

A HERNYÓ ÉS A TEVE. (Lásd a 342. lapon.)

mogással, körmös talpait mélyen a homokba vájva, tartott a sziklák felé, és csompóruul csompóra hágva, mint valami lépcsőn kapaszkodott fel a magaslatra.

A nappali erővel világító hold-fényben tisztán meg lehetett látni óriási árnyékot rajzoló hatalmas alakját, amint a szikladarabokat kerülgetve, az üregek felé lopódzott. Midőn azonban egy kis tisztás elé ért, a rejtekben levőknek egy pillanatra minden csepp vérük jéggé fagyott, mert a másik oldalról egy szint-oly hatalmas, de igazi szürke-medve közeledett. Csak úgy csikorgott éles körmei alatt a kemény szikla-talaj.

— A fiatal harcos el van veszve! kiáltá az egyik kereskedő.

— Nem köll félni! A vörös-bőrű harcos ügyes és fürge. Mindjárt el fog rejtőzni! felelé a főnök. És csakugyan. Égőcsillag alig hogy megpillantotta veszedelmes ellenfelét, vissza vonult a sziklák mögé és behúzódott azoknak egy hasadékába.

— Csitt! Csöndesen! A varjak jönnek! Elveszett társukat keresik! suttogá a főnök a tulsó part felé mutatva, ahol, mint ha csak a földből bujtak volna elő, ijjal és nyilakkal fegyverzett varju-csapat vizsgálta élénk taglejtés között a nyomokat.

(Folytatása következik.)

Találós kérdések.

Melyik óra az, amelyik nem ketyeg, hanem fúj?

Melyik róka az, amelyiknek nincs feje, inkább ő lapul másnak a fejére?

Melyik fa az, amelyik pénzért adja a gyümölcsét?

Melyik madár az, amelynek ha az első betűjét elveszed és helyébe másikat teszel, uralkodó lesz belőle?

A megfejtők név-sorából elsőnek kihuzott, kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Robinson Crusoe élete és kalandjai.”

Átdolgozta Donászy Ferencz. Hat színes képpel, szép vászon-kötésben.

A HERNYÓ ÉS A TEVE.

— Állatmese. —

(Képpel a 341. lapon.)

KÉNYELMESEN sétálgatott a hosszú nyaku, pupos hátú teve föl és alá az állat-kertben. Keveset törődött az emberekkel, akik meg-megálltak közelében és megbámulták.

— Nagyszerű, milyen pupos a hátá! mondogatták, akik még nem láttak tevét.

A csöndes vérű teve, mondom, nem sokat törődött vele, azt meg már éppen nem is gyanította, hogy valaki még meg is irigyelheti. Az a valaki pedig egy nagy hernyó volt, mely ott rágódott egy bokor levelén.

— De nagyra vannak ezzel a tevével! gondolá bosszusan. Pedig hát mi van rajta olyan nevezetes? Nagynak persze eléggé nagy, de hogy a hátát olyan puposan tartja . . . no bizony! Azt én is meg tudom tenni.

És amint ezt gondolta, már jutott is eszébe valami.

— Igen, meg tudom tenni, meg is teszem! Akkor aztán engemet is megbámulnak. Csak az a baj, hogy kicsiny vagyok és itt a fa-levelén észre sem vesznek, mert a színem éppen olyan.

Ezen is tudott segíteni.

— Fölmászom amoda ni, a fal tetejére! Ott oly magasan leszek, hogy még a tevére is lefelé nézhetek; a fehér faltól meg pompásan el fog ütni a színem, mindenki meglát és megcsodál.

Neki indult és bár kissé fáradságos volt a hosszú, lassu kapaszkodás, végre följutott a falra. Ott aztán földomboritotta a hátát és büszkélkedve szólt:

— Ime, nem versenyezhetek-é a tevével? Most már nézhet, láthat mindenki.

Meg is szólalt egy hang:

— Látlak! Nagyon okosan tetted, hogy ide fölmásztál és így fölágaskodtál, mert különben bizony észre nem vettelek volna. Pedig pompás kövér falat vagy.

Rémülten menekült a hernyó, de későn. Az éhes madár lecsapott reá és bekapta.

A KIS MALACZ FARKINCZÁJA.

— Tréfás kis mese. —

LÉGEDETTEEN rőfögött Posika, a kis malacz, mert látta, hogy a gazd-aszszony a magtárba ment, még pedig szakajtóval a kezében.

— Nem sokára vissza tér és jó édes kukoriczát hoz a szakajtóban. Abból majd nekem is szór, szóló vigan.

És vigan kunkoritotta föl a farkinczáját. Tarajos, a hetyke kakas, szintén ott sétált az udvaron egész sereg tyukkal és csibével. És félvállról mondá:

— Ugyan mit ficzánkol ez az oktondi Posika annyira?

— Már ugyan miért volnék én oktondi? kérdé Posika sértődve.

— Talán bizony nem vagy az? Fogadni mernék, hogy még azt sem tudod, miért kunkorodik a farkinczád fölfelé?

Meghökkenk Posika. Miért is kunkorodik fölfelé? Ejnye no! Bizony még kisül, hogy csakugyan nem tudja. Ezt a szégyent már csak nem veheti magára. Inkább rögtön megtudakolja. Amott a nagy mosár mellett él egy száz esztendőös béka, az bizonyosan tudja.

Futott a békához, de a vén Brekeke azt felelte:

— A farkinczád? Hát mire is való az? Teljesen fölösleges portéka. Nekem nincs, hát nem is tudok róla semmit. De a tudós bagoly talán tudja.

Futott Posika a tudós bagolyhoz.

— Ha tollas volna a farkinczád, akkor érdemesnek tartanám, hogy foglalkozzam ezzel a nehéz és fontos kérdéssel, felelé a tudós bagoly. De te nem vagy tollas jószág, hát nem töröm miattad a fejemet. Fej-törés nélkül pedig nem tudhatom.

Búsrá fordult a Posika kedve, de nem tágitott. Járt-kelt tovább, kérdezősködött fütől-fától, de hasztalan: senki sem tudta fölvilágosítani. Kimerülten, fülét-farkát eleresztve vánszorgott estére haza. A ház-őrző vén eb ott feküdt a kapuban és kérdé:

— No, mi a baj, Posika? Micsoda nagy szomorúság ért?

— Jaj, nagyon nagy! Egész délután lőtottam-futottam; mindenkitől kérdezgettem és senki sem tudja megmondani, mért is kunkorodik fölfelé az én farkinczám?

— Hiszen nem is kunkorodik fölfelé, egyenest csüng az lefelé!

— Igen ám, mert fáradt és szomoru vagyok. De mielőtt elindultam, friss erőben és jó kedvemben voltam.

— No, ha tudod, hogy most ezért van így, akkor meg azért volt úgy. Hát mért futkostál bolondjába?

Posika egy pillanatig rá bámult a vén ebre, aztán hirtelen széles jó-kedve támadt, és rögtön föl is kunkorodott a farkinczája.

— Persze! Csakugyan! Hiszen az a sajátsága, hogy fölfelé kunkorodjék, amikor vigan vagyok és lekonyuljon, ha baj ér. Jól tudom, kár is volt mástól kérdeznem. No de most megyek a vályuhoz, ott vár a jó kukoricza. Bizony megéheztem.

De biz' ott nem várta a jó kukoricza, mert azt Tarajos és a tyuksereg mind egy szemecskéig fölszedegette. Még nevettek is Posikán. Ő pedig elgondolkozva nyöfögte halkan:

— Megérdemeltem. Minek kapkodtam a mások eszéhez olyan dologban, amelyet egy kis megfontolással magam tudhattam legjobban? Jövőre majd iparkodom, hogy ne legyek röst a gondolkodásra, akkor majd el nem eszik előlem a kukoriczámat!

VÁRAKOZÁS.

*Este van, este van,
Leszállott már a nap;
Megtérő munkások
Csöndesen ballagnak.*

*Az esti harang-szó
Szét rezeg a tájon.
Számadó juhásznak
Szeme a juh-nyájon.*

*Hodályba terelik,
És hizza dehogy van!
Lépnék egymás után
Katonás sorokban.*

*Hijja már hogy is vón?
Sőt inkább, több is lett:
Ni, az új barikák,
Mily vigan szökellnek!*

*Amott jön, amott jön
A derék számadó...
Poroszkál alatta
A csacsi, a fakó.*

*Hát az a számadó,
A mi jó éd's apánk —
S ölében ki az ott?
A mi jó éd's anyánk!*

*Mit hoznak mit hoznak
Meglöpni Erzsikét?
A tarka bögrében
Jó-ízű zsendicizét!*

*Olvások harminczat,
Legföljebb negyvenet —
Itt vannak! Már nem is
Lessük a perczeket!*

*Magukhoz emelik
A boldog leánykát —
Azt a kis sikongó
Aranyos báránykát.*

CSAK EGY KIS BUBORÉK!

— Beszélyke Döme bácsitól. —

(Képpel a czímlapon.)

SOHA sem bámultam meg képet anynyira és soha sem irigyeltem anynyira senkit, mint tiz éves koromban azt a kék-bársony-zekés fiút, aki oly boldogan eregette a szappan-buborékokat. És mekkorákat! Akkorákat mint a fejem, vagy . . . no, legalább is mint egy jó nagy alma.

Nem is hitvány szalma-szállal eregette, hanem valami tágabb csövű szárral. Én pipaszárnak néztem. És senki sem háborgatta, senki sem volt ott, aki mondogassa: hogy így meg úgy, bemocskolja magát, a divánt, szőnyeget a szappanlével. Mulathatott kedvére. Boldog gyerek!

Ez a kép ott függött szemben az ágyammal, mikor én meg a Lenke hugocskám nagy hirtelen Klára nénihez kerültünk,

BÜVÉSZET. Tengeri-csata a túlczán. (Lásd a 349. lapon.)

mert otthon a harmadik testvérünk kanyaróba esett és az orvos azt kívánta, hogy minket rögtön küldjenek el a házból, mert különben mi is elkapjuk a bajt.

Nem mondhatnám, hogy nagy örömmel költöztem a nénihez. Előre tudtam, hogy ott nem lesz valami vig életem. Klára néni nagyon kényes, finyás öreg uri aszszonyság volt, igen pontos, szigorú minden tekintetben. A lakása szinte ijesztően ra-

gyogott a tisztaságtól és nincs olyan kemény huszár ezredes, aki szorosabban ügyelne a rendre, mint ahogy ő tette. Nem volt se fia, se lánya, tehát holmi gyerek-szobának sem volt persze hire sem. Ott laktunk vele azokban a fényes, rendes szobákban, ahol mindig szép-illedelemesen köllött lépegetni.

A kis Lenke, afféle hat éves félénk kis leány létére, semmi hibát sem talált mind-ezekben; de én rettentően unatkoztam. Mit

ér az, ha nem szabad széken ugrálni, tintapecsétet szórni asztalra, pallóra, papiroszabdalással szemetelni, és általában nem szabad úgy játszani, ahogy az embernek tetszik; ha kezének, arcának, ruhájának soha sem szabad egy kicsit bemázolva lenni! Lenkének persze könnyü, ő elbáuzgat s a szoba-lány segít neki; de én mit csináljak?

Ezért néztem oly sováran azt a képet. Milyen pompás multság volna szappanbuborékot eregetni, kivált olyan nagyokat! Meg is említettem a néni előtt; de ő nagyon kereken azt felelte:

— Nem fogsz ilyesmivel pepecsélni. Találhatsz másféle szórakozást eleget.

Már ez borzasztó! Hát lehet ártatlanabb multság egy pár kis buboréknál? És még ezt sem engedi meg! Próbáltam egyébbel szórakozni, de nem telt kedvem semmiben. Csak az a kép ne függött volna ott a falon! A hányszor rá tévedt a szemem, mind-annyiszor felsóhajtottam:

— Milyen boldog volt az a fiu! Milyen szép buborékot fujt!

Már-már végkép elkeseredtem volna a nagy igazságtalanságon, hogy nem fujhatok buborékot, mikor szerencsémre — már tudni illik én úgy hittem, hogy szerencsére — amint még ágyamban fekvé nézegettem a bársony zekés fiut, eszembe ötlött valami.

— Fujhatok én buborékot úgy is, hogy a néni nem tud róla. Említette, hogy ma délután nem lesz itthon. Akkor majd módját ejtem. És olyan nagy buborékot fuvok, mint az a fiu ott ni.

Hozzá is fogtam a dologhoz azzal, hogy reggel egy darab szappant a zsebembe csusztattam. De hol veszek pipa-szárt? A néni házában senki sem pipázott.

No bizony! Veszek a szomszéd trafikosnál. Nem lehet drága, kitelik a pénzemből.

Volt három tizeském. Az iskolából jövet be is nyitottam a szivaros boltba. Kissé akadoztam ugyan, mikor meg köllött mondanom, mit akarok; de végre is elszántan szóltam:

— Kérek egy olcsóbb fajta pipa-szárat.

A trafikos nagy szemeket meresztett rám, de aztán szó nélkül ide adta, amit kívántam; hanem egy öreges ur, aki épp szivart vásárolt s akit már mint ha láttam volna valahol, nem állta meg szó nélkül.

— Kinek veszed azt a pipa-szárat? Csak nem magadnak?

— De igenis magamnak, felelém hetykén.

— No, te ugyan korán kezded!

Fülig elvörösödtem, mert tudtam mire céleoz; azt hiszi, hogy titokban pipázgatók. Magyarázgatni persze nem akartam, hanem gyorsan odább álltam.

Délután, nagy örömömmre, minden a kedvemre indult. A néni korán távozott azzal, hogy csak estére jön haza. Hugoskám a szoba-lánnyal nagy bábuzásba fogott. No, ezek meg sem mozdulnak két-három óráig. Kényelmesen mulathatok a harmadik szobában, a néni parádés szobájában; ott soha sem jár senki. A szappan, fuvó-cső a zsebemben van; csak valami tál szükséges és víz, hogy a szappan-lét elkészíthessem. A szoba-lánytól azonban nem kérhetek semmit, mert tudni akarná, mire való, aztán elárulna.

— Nem is szükséges tőle kérnem. Ott a szobában a polczon mindenféle czipra csésze van, vizet pedig az arany halacszkák medencéjéből merithetek. Minden rendben van.

Lenke és a szoba-lány észre sem vették mikor elosontam. A parádés szobában mindent találtam, ami kellett. A csecsebecsés állványról egy fura formájú kínai csészét választottam.

— Nem lesz semmi baja, gondolám. Ha elkészültem, kiöntöm a vizet az ablakon s vissza teszem a csészét.

Nagy kedvvel fogtam a dologhoz, legelőször is a szappanlé elkészítéséhez ami bizony sok időbe került. Azután megkezdtem a buborék-fuvást. Eleinte sehogyssem boldogultam a pipa-szárral és szerettem volna, ha az a bársony-zekés fiu onnan a képről eljöhet vala megmutatni, hogyan csináljam. Nehányszor a torkomra is szaladt a szappan-lé, de végre mégis boldogultam, rátaláltam a nyitjára.

Nagyszerű buborékokat fujtam. Három-négy is lebegett a fejem fölött s úgy elgyönyörködtem csillogásukban, hogy észre sem vettem, mennyi idő telt már bele; de ugyan-csak föltrezentem, mikor a szomszéd szobából a hugocskám hangja hallatszott:

— Dömi, hol vagy? Gyere oszonnálni!

A következő pillanatban már rám is nyitotta az ajtót. Épp ekkor több remek buborékom lengett magasan.

— Jaj de szép! kiáltá a kicsike. (Lásd a képet a czimlapon.) Én is fuvok, én is!

— Nem, bemocskolnád a szőnyeget.

Hugocskám azonban elkényeztetett kis portéka volt. Megfogta a szappan-leves csészét.

— Ha nekem nem engeded, te sem fujsz többet, mondá.

Ki akartam venni a kezéből a csészét; nem eresztette. Huzakodtunk, és mert a csésze nagyon sikos volt a szappanlétől, egyszerre csak kicsuszott mind a kettőnk

kezeiből. A szappanlé végig ömlött a szép szőnyegen, a csésze pedig oda ütődött az asztal lábához és darabokra tört.

Majd kövé dermedtem; de Lenke is megszeppent.

— Jaj Istenem! Mit fog a néni mondani?

Hugocskám ijedelme mentő eszmét sugott. Gyorsan föl kell használni a megszeppenését. Igen komoly, feddő hangon mondtam tehát:

— Bizony, nem szeretnék a bőrödben lenni, mert ugyancsak kikapsz a nénitől! Te vagy az oka.

— Ó . . . Dömike . . . ne árulj el!

— Jól van no, hát nagylelkű leszek. De aztán te se szólj egy szót sem. A szappanlét feltörlöm a kendőmmel, a többi megszárad reggelig . . . a csésze darabjait zsebre dugom és majd eldobom. A néni nem fogja mindjárt észre venni, hogy hiányzik; néhány nap mulva már haza megyünk és akkor már nem sültet ki ránk semmi.

Titkon még örültem, hogy ilyen jól kivágtam magamat. A kicsike ugyan nem fog elárulni. Hajh! . . . korai volt az öröm.

A néni este, alig hogy haza jött, igen szigorú hangon így szólt hozzám:

— Miféle vásott dolgokat mivelsz te itt nálam? Ilyen kis tacsóké létedre dohányozni mersz?

— Én én? Dehogy, nénikém . . . eszem ágában sincs . . .

— Ne tagadd! Egészen bizonyosan tudom. Egy jó ismerősöm figyelmeztetett, aki jelen volt, mikor nagy-hetykén pipaszárat vásároltál.

Szüknek kezdtem találni a világot. Éreztem, hogy nyakamon a veszedelem. Most mit csináljak? Magamra vállalom a pipázás bűnét vagy pedig valljam meg,

hogy miféle czélra vettem a pipaszárt? Teljesen megzavarodva hebegtem valamit, de bizonyosan úgy, hogy a néni semmit sem értett belőle; legföljebb annyit, hogy makacsul tagadok.

Ámde a néni nagyon erélyes asszony volt, nem vesztegette a szót, hanem azonnal hozzá látott, hogy kikutassa a zsebeit. Hát itt persze legelőször is az eltört csésze darabjai kerültek a kezébe.

— Mi ez? Hiszen ez... ez az én drága kínai csészém!

Forgott velem a világ, szerettem volna

magam is szappan-buborékká válni, hogy szétpukkanjak és semivé legyek a levegőben.

Mivel pedig ez nem történhetett meg, hát persze az történt, hogy mindent megköllött vallani és nagy szánom-bánom és kemény büntetés lett a vége.

Mikor este lefeküdtem, nem néztem többé a bársony-zekés fiú képét, hanem busan elmélkedtem:

— Egy kis szappan-buborék... ártatlan dolog és mégis... ha tilos, titkos uton-módon fuvod, az a kis buborék is bajba sodorhat!

A SPÉKELT KAPPAN.

LEKOPPASZTVA szépen, itt a Gyönyörű szép kappan; Szinte öröm nézni rája, Böre majd kicsattan. — Pad alatt a czirmos.

Hanem azért a szakácsné Egy spēkelő-tüvel A melébe, czombjaiba Még szalonnát tüzdel. — Rásandít a czirmos.

Igy leszen majd finom ízű Minden porczikája. Aki falatoz belőle, Hej, be jól is jár a! — Lesben ül a czirmos.

Nyársra huzza a szakácsné S kedvét leli abban. Hogy a cicza elé tartja: »Nesze spēkelt kappan!« — Pupot vet a czirmos.

Végre föltüzi a nyársra S csöndesen forgatja, Betölti az egész házat Fűszeres illatja. — Szagolja a czirmos.

ilni, hogy
levegőben.
stett meg,
dent meg
bánom és

tem többé
em busan

... ártat-
os, titkos
uborék is

*Irul-pirul a szép kappan,
Pörg-forog a nyárson
Szép la-sacsckán, hogy ízének
A láng meg ne ártsom. —
A czirmos csak nézi.*

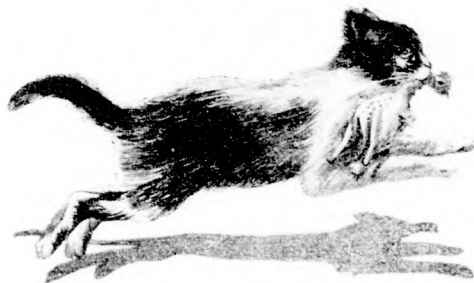
*Kappan lekerül a nyársról
S teszük az asztalra;
Dévaj asszony a cziczának
Orra alá tartja. —
»Grrr!...« mondja a czirmos.*

*»Ugy-é remek? Egyik fele
Gyönygebb mint a másik;
Hanem azért a te fogad
Benne még se vásik. —
Felhunyorg a czirmos.*

*A szakácsné ifiasszony
— Hogy volt hozzá mersze! —
Nagy hirtelen kiszalad a
Konyhából egy percze. —
Berreg ám a czirmos.*

*S mint a külött golyó gyorsan
Szökken az asztalra
És elinal, a sült kappant
Fogni közt tartva. —
Hej, bíldog a czirmos!*

*S hogy szakácsné ifiasszony
Hirtelen betoppan:
Majd hogy hanyatt nem vágólik!...
Jeszus, hol a kappan? —
Ott viszi a czirmos.*

Gyula bácsi.

BÜVÉS Z E T.

Tengeri-csata a tálczán.

(Képpel a 345. lapon.)

KÖZÖNSÉGES krétából faragj ki külön-
böző nagyságu, vagyis inkább kicsi-
ségű hajókat, melyek hadi-hajókat fognak
ábrázolni. A hajók feneké egészen lapos
legyen, de a felső részt töled telhető ügyes-
séggel alakítsd félelmes csata-hajókká.
A közepére hatalmas tornyot és kürtöt
ragasztthatsz, elől-hátul magas árboczokat
gyűjtő-szálakból, melyeken piczike lobogók
lengedeznek; a hajó oldalát pedig tintával
feketére mázolhatod, mert hát a pánczé-
los hajók rendszeren feketék. De ha éppen
tetszik, más színűre is festheted; sőt jó is,
ha a két ellenségnek más-más színű hajói
vannak.

Tíz vagy tizenkét ilyen hajó szükséges,
hogy a két ellenséges hajó-raj mindegyike
tekintélyes és a tengeri-csata képe nagy-
szerű legyen.

A hajókat lapos fenekű nagy tálcán egymással szemközt csata-rendbe állítod és így mutatod be a társaságnak, jelentve, hogy a két ellenséges hadi hajó-raj nagy csatára készül. Mindenik hajóban benn van a gépezet amely mozgatja, és ha kívülről semmi sem látszik, az természetes, mert a pánczélos hadi-hajóban csata-közben senkit és semmit sem hagynak künn; amig szárazon vannak a hajók, addig persze nem mozdulhatnak; de mindjárt töltesz a palaczkból egy kis »tengert« a tálczára és akkor megindul a csata.

Nem igen fogják hinni mert ha megtapogatták a hajókat — ezzel még meg is kinárod a társaságot — látják, hogy nehéz kréta, amely lesüpped a vízben, nem hogy fönn lebegne. Amde nagyot bámulnak, mikor a palaczk tartalmából annyit töltöttél a tálczára, hogy a nedvesség vékony de megszakítás nélküli rétegben végig ellepi a tálcza síkját. (Nagyon sokat nem szabad tölni!) A tenger csakhamar tajtékzani kezd minden hajó körül; a hajók megmozdulnak, mint ha belülről gép hajtaná, egyre élénkebben mozognak, jobbra-balra iramodnak, egymásnak rontanak és olyan keveredés támad a tálczán mint ha a két ellenfél halálos elkeseredéssel küzdene egymással.

Aki nem tudja, nem egy-könnyen találja ki, hogyan lehetséges ez? Pedig nagyon egyszerű. A palaczkból nem vizet, hanem eczetet töltöttél a tálczára. A krétának pedig az a sajátsága, hogy ha eczettel érintkezik, akkor feloldódik és szénsavat fejt ki. (Erről később az iskolában majd bővebbet fogtok még tanulni.) A szénsav mint gáz apró buborékok alakjában illan el s a gáz, gyors és erős fejlődése következtében, kissé fölemeli a könnyű, kicsi krétadarabot a tálcza fenekéről, ide-oda is löki, az eczetet pedig tajtékoztatja.

Egy-egy szemfüles, azaz inkább jó szímatu néző az eczet szagáról talán végre is kitalálja a titok nyitját; de ezen úgy segíthetsz, hogy a tálczát nem helyezed egészen közel a nézők orra alá.

NEHÉZ ÖSVÉNYEN.

— Példázat. —

— JÖJJ gyermekem, elvezetlek boldog hajlékomba, szólott az Atya.

Kézen fogta a gyermeket s ez szívesen indult vele, mert — sajátságos! — még soha sem volt e hajlékában és az utját sem tudta.

Utjok hegynek föl vezetett. Messze, a fák sudarai fölött, látta a gyermek a kékes füstöt, mely a boldog hajlékből szállt föl.

Még fölhallatszott a kedves, virágos völgyből, melyet az imént elhagytak, az ott vigadozó gyermekek hangja, jó kedvű mulatozásuk zsvaja. Kevés idővel ezelőtt a vándor-utra kelt gyermek maga is egyike volt a legvigabbaknak a vigadozók között.

Maga sem tudta, hogyan került a hegyi ösvényre; de mint ha már nagy idő óta lépegetett volna fölfelé a meglehetősen meredek uton, figyelmesen hallgatva az Atya lágyan zengő beszédét. Mert folyvást beszélt hozzá az Atya, sokféléről: hol a testvéreiről és társairól, akik ott lenn vannak a völgyben, hol a különböző szép s vonzó tárgyokról, melyeket utközben pillantottak meg; néha pedig a hajlékról, ahová vezet, a munkáról és feladatáról, amely ott várja és amellyel mindenkinek örömet szerez.

A gyermek boldogan hallgatta, mert jól esett e hangot hallania; de még egyetlen egyszer sem mert föltekinteni az Atya arczába.

Szép is volt és vonzó az ösvény, amelyen haladtak, bár nem olyan kedves és kényelmes, mint amott lenn a pázsitos rét. Madárdal hangzott, tarka virágok, csillogó kövek gyönyörködtették a szemet; s amint följebb és följebb emelkedett az út, olyan üdítő, szabad lett a levegő, hogy nemcsak élvezetet, hanem erőt is nyújtott a beszívása.

A gyermek azonban úgy találta, hogy ez nem elég kárpótlás a hosszú vándorlásért. Már oly régen ballag, fáradságosan a nehéz hegyi ösvényen! És ki volt az,

kinek az arcát még soha sem látta és akít Atyának nevezett? Honnan is tudta csak, hogy ez neki Atyja? Megzavarodott és most már jobb szeretne volna, ha soha sem hagyja vala el gyermek-társait, kik amott lenn bár czél nélküli, de boldog játékkal vigadnak. S amint erre gondolt, már az eszébe is villant, hogy:

— Kár volt elszakadnom tőlük. Megyek is vissza hozzájuk.

És kirántotta kezét az Atya kezéből.

Alig tette ezt, leirhatatlan ijedelem szállta meg. Kereste újra az Atya kezét, de nem érte el; hallgatózott a hangjára, de nem hallott semmit; végre föltekintett, hogy talán megláthatja az arcát, de nem látott semmit. Sötétség borult a hegy-oldalra s mély csönd uralkodott körös-körül.

A mély csöndben, amint feszülten hallgatózott, meghallotta nagy messzeségből a vigadozó gyermekek hangját, de oly elmosódottan, hogy csak azért ismerhetett rá, mert maga is volt közöttük és hallotta közléről is. Am épp a nagy messzeség miatt be köllött látnia, hogy oda már vissza nem térhet.

A földre vetette magát és csüggedten hevert ott sokáig. Mikor újra fölkel, akkorra már elmúlt az a vak sötétség; de az ég borus maradt és esti köd kezdett leboacsátkozni.

— Mindjárt leszáll az éj, gondolá a gyermek. Indulnom kell; majd eljutok ezen az ösvényen egymagam is valahová.

Megindult; de alig haladt egy rövidke darabon, mind-inkább sűrűsödő köd vette körül. Az éjszakától való félelme egyre növekedett és a mellett olyan fáradtnak is érezte magát, hogy alig birt odább vándorolni. Csüggedten rogyott térdre s kétségbe esett fohász szállt föl a szívéből:

— Atyám, ó Atyám! Segíts!

Mint ha suhogó mozgást hallott volna a sötétségben . . . s ugyan-e pillanatban az Atya már ismét fogta a kezét, mint az előtt.

Most azonban már nem beszélt s a gyermek hiába is akarta volna látni. Mély sötétség fogta körül őket. De az Atya biztos

kézzel vezette. Szaporán haladtak és a gyermek félelem nélkül lépegetett, érezve, hogy el nem tévedhet, baj sem érheti ilyen erős vezető oldalán,

Mentek-mendégéltek az egész hosszú éjen át, s mikor végre hasadozni kezdett a hajnal, fölértek a hegy tetejére. A derengő világosságban gyönyörű táj terült el a gyermek szemei előtt. Oda szálltak le s egy nagy csoda-szép kerthez közeledtek. Fákrol, bokrokról madarakcsicsérgése köszöntötte a pirkadó hajnalt.

Eljutottak a kert ajtajához és ekkor ismét megszólalt az Atya:

— Itt vagy a boldog hajlékod küszöbén, gyermekem. Itt mindenben s mindenkiben ugyan-egy hatalmas erő lakik, mely könnyűvé teszi a fárasztó munkát, édesebbé a tiszta örömet, elviselhetővé a sajgó fájdalmat: az a nagy erő, mely a legszebbet és legjobbat teremti a földön. Ez pedig a Szeretet. Ifju, öreg csak ebben található föl igazi boldogságát, jóra csak ez kormányozhatja a világot. Lépj be és légy boldog lakosa a Szeretet országának!

Belépett a gyermek s a küszöbről föl akart pillantani az Atyára, ki erős kézzel élvezte a boldogság hajlékába; de épp ekkor emelkedett ki a fölkelő nap a hegy fölé s vakító sugara kápráztatón villant a gyermek szemébe; semmit sem láthatott. Am térdre borulva, hálával teli szívből kiáltott fel:

— Nehéz volt az ösvény, megbotlottam eltántorodtam; de Te el nem hagytál, lát-hatatlan jó Atyám és élvezettel hajlékomba, hol csak boldogság tanyázhat, mert hiszen Te kormányozod, aki Magad vagy az örök, végtelen Szeretet!

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LII. köt. 19-dik számában közölt koczka-rejtvény megfejtése:

L	I	L	I
I	R	É	N
L	É	V	A
I	N	A	S

Helyesen fejtették meg: Lőrinczy Mariska, ifj. Kőrösi Károly, Weber Szerénke, Hutter Lajos, Bohrandt Lajos, Réta Vilma és Miczi, Jurenák Ferencz, Balogh Andorka (részben), Stein Lajos, Berecz Kálmán, Steiner Dezső, Polgár Karola, Kéler Irén (részben: a feladványban nem láthattál két V betűt. *F. b.*), Kövesi Jenő, Angermayer Béla, Freund Imre, Mérey Ágosta, Gallatz Imre, Herczegh Malvina, Sármezey Miczi és Annuska, Korbuly Józsi, Bauer Henrik, Kölber Anna, Beck Ernő, Boschán Rózsa, Kain Albert, Graef Paula és Márta, Jülek Jani és Tihamér, Francke Janka, Rakovszky testvérek, Pécs Mariska, Mössmer Józsi, Leidenfrost Pali, Kossaczky Gyula, Schomann Józsi, Horváth Margitka, Boros Emmike, Bogay Ernő, Grubits Mariska, Gyermek Kálmán, Szilassy Mariska és Klári (kinek az írása? *F. b.*), Barsi Dezső, Nékám István és Ervin, Kalmár Rózsi, Pilz Erika és? (még egy kezdő betű van az aláírásnál, de *egy* betű nem név. *F. b.*), Kohn Sándor, Horváth Tibor, Lázár Mariska és Etelka, Zelinka Ottó, Virághalmy Juliska, Stépán Erzsike és Marcsa, Schweiger Rózsi, Záborszky Mariska és Dezső, Fischl Izabella, Tömöry Jenő, Haupt-Stummer Gertrud, Bettina és Leo, Ghillány Sándor, Biedermann Ilona (részben), Vállas Ilonka, Weisz Béla, Jármay Zoltán, Masjon Márta és Vilike, Szent-Ivány Carla, Bretter Dani és Henrik, Szilágyi Erzsike, Krivány Dénes és Jankó, Jármay Renée (a te keresztnéved 2-ik *é*-je *é* és nem *é*. *F. b.*), Probstner Arthur, Mándy Gizike, Kocsiss Zoltán, Lenck Emil, Herczeg Ilonka és Albert, Enders Ida és Olga, Halbrohr Margit, Cziráky Gyuri, Schwarz József és Béla, Hollaky Ferencz, Pető Iluska, Bakos G. (magad írj és a nevedet egészen ird ki! *F. b.*), Kovalóczy Rudi, Esterházy Erzsébetke, Kazy Livia, Altstook Hugo, Rosenfeld Irén és Pali, Peláthy György, Sier Friczike, Kis Károly, Danielisz Margit, Jenő és Sándor, legifj.

Temesváry István, Endrei Ilona és Rudolf, Negrutiu F. Szilvia, Szmrecsányi Imre (ne írj azzal a szem-rontó vörös tintával! *F. b.*), Hefty Andor, Török Imre, ifj. Jákó János, Lányi Rudolf, Mészár Irénke, Bournáz Kamilla, Krajcsovic Ottó és Sándor (részben), Scharff Gyula, Diémár Kálmán, ifj. Münnich Aurél, Szerdahelyi Iluska, Mándy Thyra.

A jutalom kisorsolása szabály-szerűen megtörténvén, nyertes lett *Probstner Arthur*, Budapesten, kinek a jutalom-könyvet (*»Az ifju Anakharzis utazása Görögországban«*, írta Barthélémy, a magyar ifjuság számára szerkeszté *Hanthó Lajos*, képekkel, díszes kötésben) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »Kis Lap« LII. köt. 18-ik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Szent-Ivány Carla, Stein Lajos, Jármay Renée, Probstner Arthur, Kocsiss Zoltán, Spitzer Jolánka és Fannika, Mándy Thyra.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Rakovszky testv. Az idej szünet-időre is kaptok szép jutalmakkal járó pályázati feladatot. A koczka-rejtvényetek ügyes; de az *»ásit«* ige helyébe tulajdon- vagy főnevet tegyetek. — **Reich Alfred.** Pont-rejtvényről irsz leveledben. De én csak pocza-rejtvényt láttam benne. A betűk szét vannak mázolja, úgy hogy rájuk sem ismertem. — **Glósz Nellike.** Valamelyik szép tavaszi nap csak elibém perdülsz édes mamáddal, aminek igazán fogok örvideni. Előbb azonban bejelentem néhány sorocskádban, amelyet már magad irtál. — **R. J. és E.** Oly közlésre, mely alatt álnév áll vagy a névnek csupán a kezdő-betűje, nincs válaszom. — **Esterházy Erzsébetke.** Laczikát is örömmel fogadom a Forgó bácsi zászlaja alá. Reményem, derék kis katonám lesz ő is. Mindkettőtök rajzaiból félre- ismerhetetlen tehetség látszik. Ha szorgalommal párosul (s reményem, nem fogtok lankadni) idővel szép műveket fogtok alkotni. Annál is inkább biztatlak, mert az ilyesmiben óvatos vagyok. Ha szeretem-é szerkeszteni a »Kis Lap«-ot? Nem olvasod szivesebben, mint amily örömmel írom. Nem tudok magamnak kedvezőbb társaságot a gyermek-világnál. Az a gonosz téreg vagy manó, mely a Bantam-tyukocskád tojásait kiszűresölte, nyilván görény volt. Bizony fájdalmasan eshet, hogy már most nem telhetik kedved az aranyos bantam-esibécskében. De hát ha meggondolja magát tyuk mama és már csak a te kedvedért is ujakat fog tojni? — **Boros Emmike.** Gyarapodásodra váljon a szép könyvecske! — **Ghillány Sándor.** Hiszen csak az első viz-szintes és az első merőleges sor talál. A többi nem ad értelmet. — **Weber Szerena.** Mind a két czim jó. Ha válasz nem ment, soraidat meg sem kaptam. — *Több levélről a jövő számban.*

Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Budapest, Ferencziek-tere 3-ik sz. Athenaeum-épület.
Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.